

брой 80 - май 2011

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Отец Валтер Горра

ХРИСТОС ВОЗКРЕСЕ!

При катастрофа на един човек са отрязани краката от ламарините. Човекът много силно страда и гледа краката си с голям ужас. Той страда, а краката не страдат! Те са там и нищо не чувстват.

Празнувайки миналите тържествени дни размишлявах върху това: велики празници и хората, на които нищо не им говорят, нищо не разбират от това, което става. Защо? Защото те са "ампутирани крака", които стоят там до "човека", но вече не са част от него. Човекът страда за тях, но те не! Дори не разбират защо човека страда, няма да разбират и за какво се радва!

Вече разбирате, че този "човек" е самата Църква, той е Тялото Христово, а "ампутираните крака" са кръстени хора, които се отдалечават от Него. Те са там до Тялото, но само "до", не "с" нито "в". Как да страдат и да се радват с Него?

Случило ли се на вас понякога да бъдете поканени на рожден ден, но да не познавате лично рожденика. "Чесито, честито" ще кажете, обаче нищо не означава, защото не сте едно с него, нищо не знаете за него. В края на тържеството най-много можете да кажете "всичко беше добре организирано! Брави на вас! Хубав костюм имаше рожденика!", и нищо повече.

"Честит празник!" колко хора ни поздравиха по този начин на Връбница и големи почерпки: но за какво? За Страданието Христово ли? За всичко се мисли, но не за Него! Четох в един вестник анкета за Връбница, какво е за хората този празник: отговорите бяха ужасни, дори и от много грамотни хора!

“Прекрасен, свеж, пролетен, красив, надявам се много щастлив за хората, които носят имена на цветя” отговори експерт по професионално обучение! (от вестник Бряг 16-17 април 2011г). Велик Четвъртък или дори Велик Петък деня за боядисването на яйца! “Нямам време да отида на литургиите, трябва да готвя и да боядисвам яйцата!” “Не мога! Поканиха ме на един купон!”. Това често за разговорите през Великата Седмица! Точно през Великата Седмица! Също чуваме тези думи: “Бях ангажиран, но дойдох за да взема клончето”. Да, за късмет! Ампутирани крака! И Истинското Тяло страда за тях. Няма как да не страда!

Питам се, тогава какво означава този поздрав “Христос Возкръсе”. Страх ме е да питам някого, за да не изпадна в депресия, разбирайки колко са далеч християните от Христос! Ампутирани крака които нито се радват нито страдат с Христа. И така ще се сбъдне казаното от Исус: “свирихме ви с пищялка, и не играхте; пяхме ви жални песни, и не плакахте.” (Лк 7,32). Така е защото вярата за нас е нещо, което ние решаваме как да бъде и не го виждаме като дар от Бога и среща, лична и обща, с Исус. Вярата не е учение (което е необходимо!), тя е нашето познание с Исус (а не за)! Докато въпросите за вярата са около традициите и обичаите за празника, ние участваме в тях само като този който отива да празнува рожден ден на непознат човек: знаем много неща толкова формални, но за него нищо не знаем, защото не Го познаваме. Дори ако нямаме желание можем да не отидем на празника... “никой няма да се обиди и няма да губим времето си!”. Къде е християнството във всичко това? Ампутирани крака, в които не се движи Христовата Кръв.

Минаха и тези празници и църквите толкова пълни се върнаха в “нормалността” си, със своите истински верни, малка група, но която не е вързана с един празник, а с живота на Христос. И тях Исус ги окуражава: “Не бой се, малко стадо! Понеже вашият Отец благоволи да ви даде царството.” (Лк 12,32).

ИСУС - СИНЪТ БОЖИЙ

По стечение на обстоятелствата една група хора случайно се запознахме с отец Валтер и сестра Йола от католическия храм “Свети Павел от Кръста” в града ни. Както е известно това в него се намира най-старият орган в България. На всеки минаващ покрай него прави впечатление безупречно поддържаните цветни алеи, малкото шадраванче с водното колело и всичко, всичко, което е толкова впечатляващо и красиво.

Макар и да не сме католици по вероизповедание ние вече втора година получаваме покани за организираните в храма тържествени концерти по случай Великден. За радост годините когато хората се деляха по вероизповедание останаха в миналото.

Приятно е да посетиш католическия храм, защото още на входа с топла усмивка те посрещат тези мили хора, отец Валтер и сестра Йола. Те са толкова внимателни и отзивчиви към всички посетители, че би било чудесно, ако всички богослужители са като тях.

Тазгодишният Великденски концерт беше посветен на Страстната седмица. Тя е последната седмица от живота на Исус Христос, а както знаем Той е Синът Божи, изпратен да донесе спасение и помирение с Бога чрез изкупуване на човешките грехове. Страстната седмица е наричана още седмицата на страданията. Обвинен в Богохулство, предаден от Юда Искаротски, Исус е изправен пред нечестиви съдници, които го осъждат на смърт чрез разпъване на кръста.

На видеокран бяха прожектирани откъси от филми, които пресъздаваха точно тези последни мигове от живота Му.

Исус е подложен на нечовешки, жестоки мъчения. Бият го с камшици, целият окървавен Той сам носи със сетни сили кръста Си към мястото на разпятието - Голгота. Той умира, за да

възкръсне на третия ден от смъртта Си и се възнеся в рая, спасявайки нас.

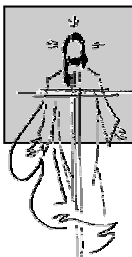
През цялото време чудесните гласове на хористите от храма съпровождаха тъжните събития от екрана, които те изпълняваха бяха и тъжни и тържествени.

Обстановката в храма излъчваше спокойствие и примирение. Не случайно човек си тръгва от него с усещането, че светът е станал по-хубав, хората по-добри.

Благодарим ви за приятното преживяване.

В спомен на блажения Йоан Павел II

Да обичаш е да дадеш това, което често нямаш, като време, търпение, смелост, сила, образование, дори и здраве. Йоан Павел II, отслабен в болницата към края на живота си, се показва от прозореца, за да благослови вярващите. Лицето му, обезобразено от страданието, показваха кориците на вестниците по целия свят. Той нямаше повече здравето, но ни даряваше това, което бе останало от живота му. Той нямаше повече сила, но ни поднасяше всичките си усилия. Той нямаше повече думи, но ни даряваше този жест ... жест на любовта. Благодаря!

Върнали се в Божия Дом

06 април 2011 Ана Иванова Гошкова

ПОРЕДНИЯ ВЕЛИКДЕН

Заглавието на тази статия със сигурност не е много подходящо, но все пак предизвиква любопитство и привлича вниманието. Още сме във Великденското време, още са живи в нас всички събития, които преживяхме заедно. Точно така, тези които преживяхме заедно. Тази година преживях с Вас единадесетият Великден. Подготвихме се за пореден път заедно за това голямо събитие. Пораснахме духовно през тези години, знаем повече, но това което е най-важно: обичаме повече.

Правейки равносметка за всичко това реших да ви поздравя и благодаря за този духовен растеж, който се разкри и стана „плът” по време на великата седмица, най-важната за нас християните. Седмицата която е центъра на нашия живот, центъра на живота на Църквата. Въпреки работата, семейството и други ангажименти и задължения вие бяхте там, където ви покани Спасителя, тоест с Него и до Него.

Може би бих могла да изредя тука имената на тези които от великата сряда до неделя на Възкресението участваха във всичките събития, но няма смисъл защото техните имена са вече записани в книга на живота. Бяхте поканени, повикани и избрани и отговорихте с щедроту „ето ме”. И така през светата съботна нощ със сигурност можахте да кажете Христос Възкръсна, нямаше във вас съмнение, а само любов и голяма вяра.

Не скривам обаче моето удивление и моята болка, че след толкова много години, след толкова много обяснения, след толкова много писания, още толкова много християни, толкова много енорияши не разбират и не живеят великата седмица в цялата и пълнота.

Понякога се питам: Какви християни сме тогава? Как можем да разберем ролята на свещениците, на Епископа, на Епархията

без да сме участвали в литургията за освещаване на маслата. Време в което ние трябва да се молим за тях, да се радваме за тяхното единение, да бъдем близо до тях. Всъщност какво знаем за маслата, какво мислим че са, за какво ги ползваме, ако никога не сме чули молитвата за тяхното освещаване? Как да разберем Евхаристията ако никога не приемаме поканата на Исус за Тайната Вечеря, да чуем неговото завещание, да се учудим още веднъж на неговата скромност и обич към всеки човек по време на измиването на краката? Какво разбираме от всички други Евхаристии тогава? Той е там и ни чака до последно. Той е този, който ни покани, който направи първата крачка към нас, а ние? Къде сме? Никога няма да имаме връзка с Бога, да умеем да говорим с Него ако не участваме в обожаването, ако не умеем да издържим на неговото мълчание, и да мълчим. Понякога даже се питам дали всички знаем какво е всъщност обожаване, колко пъти в нашия живот успяхме да участваме в обожаване, колко пъти отделихме от времето си да бъдем с Бога, без да гледаме часовника, мислейки за нашите ангажменти? Времето е на Бога... да не бързаме, да не се окаже, че в един момент, няма да имаме повече време...

Как можем да оставим Исус да страда сам, да носи кръста, без да му помогнем, без да бъдем до Него, да го оставим да умре за нас, сам. Ако кажа, че това се нарича безразличие и безобразие, ще е малко. Не можем да се наричаме християни и да казваме, че обичаме Исус без да бъдем до Него точно на велики петък, има някакво разминаване в това, не мислите ли? Не можем да разберем Неговата любов без да сме участвали в кръстния му път. Ние не обикаляме картини, не се възхищаваме на картини, а още веднъж преживяваме жертвата на Исус за нас, за мен, за теб! Трябва да не забравяме думите на свети Павел от Деянията на Апостолите: “И тъй, нека наздраво знае целият дом Израилев, че Тогова **Исуса, Когото вие разпнахте**, Бог направи Господ и Христос. Като чуха това, на сърце им стана умилно...”. Да, аз, ти го правим всеки ден. Разпъваме Исус на кръста с нашето безразличие, с нашия егоизъм, даже без да го мислим. А Исус, за какво ни е? И въпреки това даже казваме, че

сме християни!

Не можем да наричаме Мария Богородица - нашата Майка, без да сме били до нея когато Син ѝ страдаше. Може би не осъзнаваме какво означава думата майка и синовна обич. Не можем да разберем историята на спасението, значението на светлината без да участваме в съботното бдение. Свети Августин казва: “Това бдение е Майка на всички други бдения, които се живеят през годината”: че е майка, означава нещо невероятно ценно и неповторимо. Тогава ако живеем тази велика седмица с такова предположение накрая можем да кажем Христос Възкръсна и наистина ще празнуваме Великден. Ако разбираме това, ето че ще умеем да организираме нашия живот така, че да бъдем присъстващи на тези големи събития, както вече направиха няколко от нашите енориаши, но за да стане това, трябва да обичаме.

Великден не е само и не е определено боядисване на яйцата, печене на козунаци, ядене и гостуване. Отец Стефан по време на Великденската служба с висок глас каза да не служим на самите нас, на нашия корем и материалния свят, а да повдигнем погледа си към нещо по-ценно. Не можем да сложим на първото място нашия свят, защото ако е така няма да разберем и да живеем никога истинското Възкресение Христово.

Исус по време на диалога със Сестра Фаустина Ковалска, на която се яви, казва многозначителни думи, които със сигурност показват и нашия начин на мислене. Исус казва: “Отнасят се към мен като към нещо мъртво, а нали Аз имам сърце, изпълнено с любов и милосърдие”.

Аз лично съм много благодарна на моите родители, защото ме научиха, че не мога да живея Великден без да съм страдала с Исус, без да съм била близо до Него, точно в последните мигове на Неговия живот, без да съм обичала истински. По време на великата седмица не съществуваха в моята къща ангажменти, работа, приятели, гости, никога не съм боядисвала яйцата, но трябваше да организирам така моя ежедневния живот за да имам време да участвам във всички тези събития свързани с Исус. Не съществуваха извинения!

Моите родители със сигурност не можеха да ми дадат теологическо възпитание, нито отговори на моето защо? Но една дума стигаше: Любов. Майка ми в своята простота ми каза, “ако знаеш, че тази седмица е последната от моя живот, че съм на легло, че страдам, че имам нужда от теб, какво ще направиш? Ще отидеш ли на кафе? Ще излизаш ли с приятели? Ще ми кажеш ли че си ангажирана и не можеш да ми отделиш времето си? Или ще бъдеш постоянно при мене за да усетя твоята любов. Истинската любов изисква жертва, но можеш да я разбереш само ако обичаш! Обичаме ли наистина Исус? Или са само хубави приказки?

За пореден път Господ ни покани да живеем с Него тази велика седмица и ние как отговорихме на Неговата покана? Може би това е бил нашият последен шанс, може би Бог ще ни даде и други, не знаем. Времето е тайната на Бог, Неговото време е различно от нашето време, да не се окаже в един момент, че е свършило....

Ако още веднъж Бог почука на вратата на нашето сърце и ни покани да живеем с Него този велик дар, да не забравяме тогава за тази голяма жертва и любов. Да не казваме, че Го обичаме, че вярваме, а да го покажем с дела.

Свети Павел Апостол в писмото до Коринтияните казва: “...А сега остават тия три: вяра, надежда, любов; но по-голяма от тях е любовта”.

Снимките от Великден 23 април 2011г - отец Дирайр и отец Стефан

ЖЕНАТА В БИБЛИЯТА

Мария от Назарет “новата Майка на живите”, истинската дъщеря Сионска.

В зората на Новия Завет, въпреки че на жената е била призната същата природа и достойнство като на мъжа, практически тя е била все още смятана и живее в условията на зависимост и подчинение в юдейското общество. В Стария Завет жената няма възможност да реализира друго призвание освен съпругеския живот и майчинството. Девствеността наистина не била оценявана като нещо положително, чрез което личността можела да се реализира, но девствеността била виждана като непълноценно състояние, само като една подготовка за брака, била определяна като негативно качество, както безплодието.

Мария от Назарет, чрез Девството си, се нарежда измежду тези жени които били най-унижавани в юдейското общество: безплодните. Ето защо известието за Майчинството я превъзнеся в редицата на всичките израилеви дъщери, които от Сарра чрез Божията помощ, бяха преодолели страданието на безплодието си до радостта от плодовитостта. Показателно е също факта, че евангелистът разказва за Благовещението на Дева Мария, като изгражда разказа си на вече познатия модел на ангелските и пророчески известия за майчинството донесени на благословените жени от Стария Завет.

Мария “истинската дъщеря Сионска”, чийто живот се осъществява в присъствието на Бога-Спасител, именно Мария приема радостната вест на Божия пратеник – Архангел Гавриил “Радвай се. .”

Тя е поздравена като “пълна с Благодат” тоест с ново име, което означава преди всичко нежността, с която Бог я обдари.

Тя е провъзгласена за благословената измежду жените заради

Божественото Майчинство, от което идва Спасението на целия Божий народ.

На Мариините уста възкръсва химна на Ана - майката на пророк Самуил, един химн-песен на смирените и на “бедните на Йаве”, на онези, на които Бог се радва да ги посети, да издигни от праха и да ги изпълни с Благодат.

Мария не знаеше от самото начало достойнството си на осветена Девица за Господа. Тя носи благодатната Тайна, която я изпълва с безкрайна радост и затова, с голяма скромност, Мария изпълнява изцяло призванието на Девицата, зачевнала от Светия Дух, напълно чиста от плътска връзка.

Но най - чудната новина на Благовещението, новината, която открива новия хоризонт за еманципацията на жената, е съгласието, което Бог иска от Девицата.

Една млада жена е оценена като свободен и отговорен човек и то така създадена, за да може с решението си да промени съдбата на човечеството.

От момента, в който приема Божественото известие и доброволно го приема в сърцето Си, Мария става “извор на Живот”, който не умира; става майка на живите, понеже под действието на Светия Дух, зачева Този, Който ще победи смъртта и ще даде възможност на хората “да се родят отново”, за вечен живот и да бъдат осветени от Светия Дух.

Майчинството на Мария е едновременно физическо и духовно, но физическото Майчинство е плод на духовното майчинство понеже Света Богородица зачева като слуша и приема Божието Слово – Логоса на Отца, и с Нейното съгласие Словото стана плът.

Поради това, че у Мария вярата и послушанието вървяха заедно, връзката на естественото майчинство, което тя има, носейки в утробата Си Месията, надхвърля чисто естествените си граници в сътрудничеството на Божия план за плодовитостта, която стои над естествената природа.

Мария, действително, за Христос е не само тази която му даде човешкия живот, но най-вече Тази, която се едини завинаги с Него, за да роди духовно вярващите за нов, Божествен живот.

Тя е винаги единена с Исус, съучастваща, и в Неговото Страдание и смърт на Кръста, които Мария понася с голяма духовна сила.

В Мария, силата на Бог се появява по най-яркия начин и не, за да подчертае вродената крехкост на жената, но за да разкрие че истинската личност (от мъжки и женски пол) се състои в доверяването на Онзи, за Който “нищо не е невъзможно”.

Жената в живота и в Христовото учение.

Достоинството на жената се състои във факта, че Бог от многото пътища, които можеше да избере за да стане Бог-с-нас, избра най-естествения път, онзи да се роди от жена.

Показателно е държанието на Христос по отношение на жените, с които се среща. При своите проповеди той често обръща внимание на жените, които са сред учениците Му.

Той взема предвид домашната среда, с която жената е ежедневно в контакт, за да даде чрез жив и ефикасен образ действителността на Царството Божие.

Исус дойде, за да възстанови човека в първоначалното му единство и благодат, Исус не поставя въпроса нито за пол нито за социално положение. Той възвестява на всички “благата вест”, Светото Евангелие, което намира в най скромните и най онеправданите в обществото, най бързото и щедро приложение. Исус не се страхува да се компрометира пред тогавашните порядки, когато доближава жените, водещи един безнравствен живот; напротив Той използва към тях едно поведение на деликатната доброта; никога не произнася презрителна или осъдителна дума, а с уважение към тяхната личност, ги води към обръщане и поправяне на живота, и със Своята деликатност покрива сякаш с було срама, който носели жените у себе си, от нечистите и тайни истории, и с това Исус ги води към новия живот в Божията любов.

Един от дългите и задължаващи разговори, които Исус води, е онзи който Той има със Самарянката. Под външността на един женски, несериозен темперамент, отвъд предизвикателната

агресивност на една жена лукава в порочния живот, Христос знае как да открие една душа, жадуваща за истина и изпитваща носталгия по чистотата. Но за постигането на целта, Той не се поставя пред Самарянката в по-високо положение, а като човек който има нужда от нея, точно от нея, я моли да Му подаде вода от Якововия кладенец с думите: "Дай Ми да пия".

Исус води Самарянката към обръщането на сърцето ѝ, като се обръща към нейната женска същност: възможността да даде, да помогне, и по този път я води към тайната на живата вода, която е Благодатта на вечния живот: "Спасителю, дай ми от тази вода". Правейки от нея своята вестителка при жителите на Сихар, нейните съграждани.

Исус Христос оценява много гостоприемството на сестрите на Лазар, при които търси и намира отдых през кратките Си почивки по време на уморителните Си пътувания из цяла Галилея, Финикия и Юдея, за да благовести Евангелието на Царството Божие.

По време на последната вечеря в Бетания, Мария Магдалена изля на главата Му един съд с благовонен нард, и като реакция Исус не сподели ограничения манталитет на сътрапезниците които "горели от гняв срещу нея", а Исус напротив – Той подчерта ценността на този жест и изрази желанието Си да бъде проповядван навсякъде, където ще се благовести Евангелието, за да остане като спомен от тази среща.

Евангелието освен това свидетелства съкровено участие на Христос в тъгата на двете сестри – Марта и Мария, поради смъртта на Лазар както и участието му в скръбта на другите жени, скърбящи майки, които Той успокоява, възвръщайки живота на починалите им деца.

Немалко жени открито са възхвалявани от Христос заради голямата им вяра и са били посочени като примери на религиозна набожност.

Поради природата си, жената е склонна да задължи себе си за това което прави и, наистина тя знае да дарява, не дава излишно, а дава същественото – раздава винаги себе си.

Това Исус признава и онова, което Той вижда всеки ден, с

благодарност, в онази група от жени, които, заедно с другите апостоли, следвали Исус като Негови ученици.

В действителност тези жени ще бъдат най - ревностите свидетели в тъжния и тъмен ден на Смъртта Христова. Апостолите ще се разпръснат, но жените, които следвали Исус ще слеят сълзите си с тези на Йерусалимските жени, и заедно с Учителя ще извървят Кръстния път на страданието, премахвайки опечаленото оплакване без утеха, на което Исус отвръща с вълнение и голяма човечност, като ги успокоява.

На тези верни жени “които след три дни на зазоряване” бързо се отправят към гроба за да изпълнят последните погребални задължения при смъртта, Исус - Възкръснал се явява на тях, поверява им важната вест за Възкресението Си, за да я предадат на Апостолите и да я известят на целия свят.

В Йоановото Евангелие намираме трогващата индивидуална среща на Мария Магдалена с Възкръсналия Исус.

От тази евангелска страница, пълна с поезия, бихме могли да направим интересни заключения за жената, направени от самия Христос.

Дори не може да ни убегне свежата непосредственост на разговора, който завършва с взаимно обръщение “МАРИЯ” - “РАВУНИ”.

(Продължава в следващия брой)

Снимките от Великден - тримата свещениците и верните

Кръщение, Миропомазание и
Първо Причастие на
Маделин Кристи

Кръщение, Миропомазание и
Първо Причастие на
Емил

**На 10 април
празнувахме тези тайнства**

Миропомазание на
Джоел

Юдаизъм

Юдаизмът е религия на евреите, прогонени от Египет получили чрез пророк Мойсей Божиите заповеди. Древните израилтяни се заселват в Египет като свободни хора, дошли от земите на Месопотамия. От страната на робството ги извежда пророк Мойсей, чрез когото по време на четиридесетгодишното си преминаване през пустинята получават Закона. Чрез тази религия евреите удостоверяват принадлежността си към древната вяра на Авраам, Исаак и Иаков, към древните традиции на своя народ. За тях остава характерно чувството за свързаност на Бог и народ, на принадлежност на Бога към своя народ и на народа към своя Бог. Ето защо юдаизмът се идентифицира като народностна религия, а според съвременните изследователски критерии като национална религия.

История Съществуващи като народ от около 20 века пр. Хр., евреите възприемат себе си като авраамити, наследници на пророка от XIX в. пр. Хр. Авраам, с когото бог Яхве сключва Завет. В Тора, юдейското петокнижие (първите пет книги от Стария завет), се разказва за Сътворението, за съдбата на хората преди и след потопа, за изхода от Египет, за дванадесетте Израилеви колена. Тези събития подготвят евреите за историческото начало на самата религия, а то е поставено, както се приема, с получаването на Божиите заповеди (Изход 20,2-17) от Мойсей през 1250г пр. Хр. Записаните на каменни скрижали заповеди са поставени в първия Йерусалимски храм, издигнат през X. в. пр. Хр. от мъдрия цар Соломон, син на цар Давид. Тези заповеди остават в основата на юдейската религия.

Юдеите представляват религиозна общност, установена в Израел (от създаването на държавата през 1948 г, говорещи

иврит) и в различни страни, където живеят евреите в диаспора, т. е. в разселение. Това разселение започва още след изгарянето на втория Йерусалимския храм през 70г. От времето на Великото преселение на народите установилите се в различни страни евреи постепенно престават да бъдат етнически еднородни. Заселилите се в земите на Испания и Португалия евреи са известни като сефарди (“испанци”) и говорят ладино, език със средновековен испански произход. Онези, които се заселват в централноевропейски страни, са известни като ашкенази (от името на библейския Аскеназ, правнук на Ной) и говорят идиш (“еврейско-немски”). Значителни групи евреи се установяват в Египет и Сирия. Това, което обединява евреите винаги и навсякъде, независимо от особеностите на културния им живот в различни страни, е чувството за принадлежност към “избрания народ“, върху който е възложено задължението да бъде спазван Законът. .

Синагога (от гръцки *συναγωγή*, “събрание“, на иврит - (סוּכָּה לְבַיִת) е еврейският молитвен дом. За разлика от християнската църква, например, синагогата не е храм, тъй като според юдеизма има един единствен храм - несъществуващият днес Соломонов храм(от чиято последна постройка се е запазила т. нар. “Стена на плача“). Синагогата е мястото, където се събират във всеки свещен ден (за юдеите събота), вярващите. В строгия смисъл богослужение не се провежда - изпълняват се ритуали, произнасят се молитви, четат се проповеди. Богослужението е възможно единствено и само в храма на Соломон.

Равин -учен, който е бил ръкоположен и упълномощен, в съгласие с еврейската традиция, да се разпорежда относно въпроси, касаещи ритуалите и най-често свързани с правилата за хранене. Равините имат също така статут на духовни учители и мъдреци. Тъй като традицията забранява да се приемат пари за дейности като обучение или вземане на решения, в миналото равините не получавали никакво възнаграждение за извършваните от тях дейности и трябвало да се издържат самостоятелно. В днешни дни равините са служители на заплата към синагогите с обширни свещенически и

проповеднически задължения

Празници Сред главните празници и свещени дни на евреите са: Шабат (Съботата), ден за покой всяка седмица като спомен за сътворението на света и изхода от Египет; Рош ашана (Нова година), годишнина от сътворението на света и ден за духовно и морално обновление; Йом кипур (Ден на съда), ден за покаяние и връщане към Бога чрез духовно обновление и добри дела; Сукот (Колиби, Шатри), девет дена (в Израел и при реформистите - осем), посветени на есенната реколта и напомнящи за странстването в пустинята, последен ден от празника е Симхат Тора (Радост на Тората); Песах (Пасха), свързан с настъпването на пролетта и освобождаването от египетско робство; Шавуот (Петдесетница), отчасти земеделски празник, но на първо място напомня за деня, когато Мойсей получава Тората на планината Синай; Ханука (празник на Огньовете), отбелязва победата на Макавеите над войските на Антиох Епифан, когато евреите постигат свободата да изповядват своята религия; Пурим (празник на Жребиите), свързан с поражението на Аман, замислил ликвидирането на евреите; Тиша бе ав (Девети ав), ден на траур във връзка с разрушаването на Първия и Втория храм. Обреди при раждане и пълнолетие. Когато се ражда дете от мъжки пол, обрязват му крайната плът, за да може съюзът (договорът) с Бога да бъде отбелязан със знак на тялото му. Момчетата получават името си при обрязването. Името на момчетата се дава в синагогата. Обредът за откупването на момчетата-първенци се извършва на тринадесетия ден след раждането им. Във връзка с началото на обучението си децата извършват посвещаващи обреди. Когато станат на тринадесет години, момчетата (а при консервативните и някои реформистки общини и момчетата) участват в церемонията бар мицва (при момчетата - бат мицва), позволяваща им да влязат в общината на Израел като пълноправни членове, отговорни за своите постъпки. През XIX в. в консервативните и реформистки общини за юношите и девойките е въведена церемония за конфирмация, осъществявана обикновено в деня

на празника Шавуот.

Вяра

Юдеизмът е свързан с вярата в един Бог и реалното въздействие на тази вяра върху живота. Но юдаизмът включва в себе си религиозни, исторически, етични, обредни и национални елементи. Нравственото поведение не е достатъчно, то трябва да се съчетава с вяра в това, че добродетелта "прославя единия Бог". Еврейското вероучение не съдържа догми, чието приемане би осигурило на евреина спасение. Евреите вярват в реалността на Бога, в неговата единственост и изразяват тази вяра при четенето на молитвата "Шема": "Слушай, Израел, Повелителят е наш Бог, Повелителят е един" (Второзаконие 6,4-9). Бог е дух, абсолютно същество, наричащо се "Аз съм Съществуващият". Бог е Творец на всички неща във всички времена, той е непрекъснато мислещ Разум и постоянно действаща Сила, той е универсален, управлява целия свят, единствен като него самия. Бог е установил не само естественото право, но и законите на морала. Бог, който дава вечния живот, е всеблаг, пресвят, справедлив. Той е господар на историята. Бог е помощник и приятел на хората, баща на цялото човечество. Той е освободител на хората и народите; той е спасител, помагач на хората да се избавят от невежеството, греховете и пороците. Но спасението не се постига само с действията на Бога, от човека се иска да му съдейства за това. Бог не признава злото начало или властта на злото в мирозданието. Бог сам създава и светлината, и тъмнината. Злото е непостижима тайна и човекът го приема като предизвикателство, на което трябва да отговори, като се бори с него, където и да го открие по света. В борбата със злото евреинът е подкрепян от вярата си в Бога. Юдеизмът твърди, че човекът е сътворен "по Божи образ и подобие". Той не е просто живо оръдие на Бога. Никой не може да стои между Бога и човека и няма нужда от нечие посредничество или застъпничество. Затова евреите отхвърлят идеята за изкуплението, смятайки, че всеки носи отговорност

непосредствено пред Бога.

Човекът не трябва да служи на Бога за възнаграждение и въпреки това Бог ще награди праведността в този или бъдещия живот. Юдаизмът признава безсмъртието на човешката душа, но между привържениците на различните течения има разногласия за възкръсването от мъртвите. Ортодоксалният юдаизъм смята, че то ще настъпи с идването на Месията, реформистите отхвърлят напълно тази идея. Има няколко интерпретации за небесния рай, където блаженстват праведниците, и ада (геената), където понасят наказанията си грешниците. Библията мълчи за това, но по-късната литература съдържа най-широк спектър от представи за рая и ада. Евреите вярват в избраността на Израел (еврейския народ, а не държавата): Бог е избрал от всички народи на света еврейския, за да може, като приеме Откровението, да изиграе централна роля в драмата за спасението на човечеството. Евреите вярват в своята мисия да утвърдят истината за божествения Закон, да учат с проповед и със своя пример на този Закон човечеството. По този начин на земята ще възтържествува божествената истина и човечеството ще излезе от състоянието, в което се намира сега. Нов световен ред очаква човешкия род, Боже царство, където в края на краищата ще се утвърди божествения Закон; в него всички хора ще намерят мир, справедливост и възплъщение на своите най-висши стремежи. Божето царство ще бъде основано на земята, а не в друг свят и това ще се осъществи през месианската епоха. За характера на месианската ера има различни мнения. Ортодоксите смятат, че ще се яви Месия (“помазаник”) от рода на Давид, който ще помогне да се установи Божето царство. Привържениците на реформисткия юдаизъм не са съгласни с това и предполагат, че пророците са говорили за месианска ера, чието настъпване хората могат да ускорят, постъпвайки справедливо и милосърдно, обичайки ближния си, живеейки скромно и благочестив живот.

Юдеизмът приема, че всички хора, независимо от религията и националността си, са в равна степен деца на Бога. Те са му

еднакво скъпи и имат равни права на справедливост и милосърдие от страна на ближните си.

За евреинът юдеизмът е истинската вяра, но не е задължително другите религии да са непременно лъжливи. Смята се, че не е необходимо неевреинът да стане евреин, за да намери спасението, защото "праведниците от всички народи ще намерят място в идващия свят". За тази цел неевреинът само трябва да изпълнява заповедите на Ноевите синове, а именно: 1) да се откаже от идолопоклонничеството; 2) да се въздържа от кръвосмешение и разврат; 3) да не пролива кръв; 4) да не споменава напразно името на Бога; 5) да не върши неправди и беззакония; 6) да не краде; 7) да не реже части от живо животно.

Отношението на юдаизма към Исус от Назарет е изразено от Мойсей Маймонид. Отдавайки дължимото на Назаретянина, Маймонид го е смятал за човек, "подготвил пътя за Царя-Месия".

Разпространение

Понастоящем юдаизъм се изповядва от близо 15 млн. души, по правило евреи по рождение. Принадлежността към еврейството се удостоверява по майчина линия. В Израел са съсредоточени близо 4 млн. юдеи. Повечето юдеи живеят в диаспора и най-много те са в САЩ (над 4 млн.) и в Русия (около 3 млн.). Многобройни юдейски общности има в европейски и в латиноамерикански страни.

Християнски поглед върху Юдаизма

Юдаизмът признава съществуването на духовно измерение и като цяло има подобни на християнските морални принципи. Имаме обща история, пророци, концепции, а еврейската Библия е 75% от християнската Библия. Наистина, някои от тези сходства могат да се използват като мостове за диалог, като обща територия, в която да дискутираме уникалните твърдения на християнството.

Ние не можем да игнорираме различията. Те са огромни. Не става дума само "да вярваш в Бог и да бъдеш добър с другите хора – всичко останало са само подробности". Именно тези

детайли играят основна роля. Ако например изследвате фалшива банкнота от 50 лв. , тя би изглеждала също като истинската. Може да ви трябват специални умения, за да забележите разликите. В крайна сметка, приликите не са от значение, даже те ни отклоняват от истинския проблем; това, което прави едната банкнота да струва 50 лв. , а другата нищо, са малките, но реални различия. По-конкретно, християнството има три отличителни твърдения, с които не се съгласява юдаизма:

Божествената природа на Христос - Юдеизмът възприема Исус като самозванец.

Авторитетът на Библията - Християните вярват, че еврейските и гръцките писания (т.е. Старият и Новият Завет) представляват достоверното описание на Божиите взаимоотношения с човечеството. Евреите приемат само еврейските писания (Стария Завет).

Спасението по благодат чрез вяра в Христовото дело - Юдеизмът, особено след разрушаването на храма в 70г след Христа разчита на праведни дела. Библейската гледна точка е, че в същността си хората са зли и неспособни да достигнат Божиите стандарти за праведност. Само съвършената жертва на Христос заради нас може да удовлетвори Божията справедливост и да възстанови нарушените взаимоотношения между Бог и човека.

Снимките от Великден - тримата свещеници и верните

ОТЕЦ ПИО
Призрак който отклонява
самолетите

Изучаващите мистичните феномени на отец Пио, отбелязват, че за състояния на билокация съществуват много проучени случаи. Билокацията е

едновременното присъствие на едно и също лице, на две различни места, по едно и също време. Отец Пио често е изпадал в такива състояния и има много свидетели, които потвърждават това. По някога, в момент на разговор, отец Пио прекъсвал разговора и оставал унесен за известно време. В тези моменти, неговите събратя, казвали, че оца е “тръгнал на път”.

Отец Алберто Д'Аполито, който е бил негов събрат 50 години, разказва два случая на билокация.

Един следобед, видях отец Пио в коридора на манастира, близо до прозореца, загледан в далечината, към планината. Доближих се до него, за да му целуна ръка, но той не ми обърна никакво внимание. Поех ръката му, но тя беше вцепенена. В този момент, чух, че произнася със силен глас молитвата за опрощение на греховете. Състоянието в което беше ме изплаши много и отидох да търся помощ от нашия началник. Върнахме се заедно и след малко той се раздвижи като след сън и каза: “А... вие тук ли сте? Не ви забелязах”.

Няколко дни след това, пристигна телеграма от Торино, с благодарствени думи към началника, че е изпратил отец Пио да изповяда един умиращ. Тогава разбрахме, че умиращия е издъхнал след като отец Пио е произнесъл молитвата за опрощение.

През 1957г -разказва отново отец Алберто -бях свидетел на чудотворното изцеление на отец Плачидо, който беше приет в

болницата поради тежко заболяване на черния дроб. Отец Алберто се е грижел за него. Положението му било безнадеждно. Една нощ, отец Плачидо видял до своето легло отец Пио, който се доближил до него, поговорили си, след това той го успокоил, обещал му, че ще оздравее. След това, отец Пио се доближил до прозореца, докоснал го с ръка и изчезнал. На сутринта отец Плачидо се е чувствал добре. На прозореца видял отпечатъка от ръката на отец Пио и се уверил, че наистина го е видял през нощта. Разказал случилото се на лекари и сестри. Много любопитни ходили в стаята на болния, да видят отпечатъка на прозореца. Главният лекар дал нареждане следата да се изтрие, но колкото и да са се опитвали да го направят, не е било възможно да я заличат. Следата от ръката на отец Пио останала отпечатана на стъклото още дълго време. Отец Алберто решава да се върне в манастира, за да попита отец Пио, дали е вярно всичко това. Щом го вижда пред себе си, Отец Пио веднага се заинтересувал за здравето на отец Плачидо. Вместо да му отговори, отец Алберто му задал пряк въпрос: “Вярно ли е отче, че вие, тази нощ сте бил при него в болницата?”. “Ти съмняваш ли се?-отговорил и добавил -Да, бях там, но не го казвай на никого!”.

Отец Алберто направил точно обратното, не е могъл да задържи такава вест само за себе си и когато се връща в болницата, разказал случилото се на всички болни, лекари и сестри. Не след дълго, отец Плачидо е изписан напълно оздравял.

Има сведения за присъствието на отец Пио на различни места по света, но трябва да се отбележи, че след като е постъпил в манастира в Сан Джованни Ротондо през 1917г, никога не е излизал от там, до края на живота си.

Майка Сперанца, основателката на ордена на Прислужничките на Състрадателната Любов, разказвала, че от 1937 до 1939г, виждала Отец Пио всяка сутрин, забързан по коридорите във Ватикана. Тя го поздравявала, целувала му ръка, а по някога разменяли дори по няколко думи.

По време на Първата Световна Война, от 24 до 26 октомври 1917г, в зоната на Капорето -днешна Словения -се провежда

жестока битка между италианската и австрийската войска. Италианския фронт е поразен и отстъпва своите позиции. За този неуспех бива упрекнат командващият генерал Кадорна и бива сменен. Големите загуби на човешки жертви и на военен материал, довеждат генерала до силна депресия и той решава да сложи край на живота си. Една вечер дал нареждане да не бъде обезпокояван по никаква причина. Извадил от един шкаф пистолет и в момента, когато вдигнал ръката си и го насочил към себе си, чул глас, който казал:

Генерале, моля ви, да не би наистина да сте решили, да направите тази глупост !

Този глас и присъствието на отец Пио го вкаменили от почуда. Генералът попитал своя адютант, кой е този монах, който влязъл при него, но никой не е могъл да му отговори, никой друг освен него не го е видял.

Години след това, генералът узнал чрез пресата за отец Пио и за неговите способности и решил да го посети. Когато го видял, веднага познал в отец Пио младия монах, който му е спасил живота. Отец Пио му казал: “О, генерале, каква беля щеше да стане!”.

Мария, духовна дъщеря на отец Пио, била свидетелка на следния случай. Един ден, след Светата литургия, тя била в сагрестията с отца. Влязъл един мъж и казал “Да точно той е, не се бъркам” и паднал на колене пред отец Пио и разказал как той го е спасил от сигурна смърт. Това се е случило през Първата световна война на бойното поле. Разказал как видял един блед, слабичък монах да върви между окопите и много се учудил, кой е и как така се намира там, така като снаряди и куршуми падали на всякъде. Вижда, че монаха му прави знаци и вика към него: “Господин капитан, не стойте там, че е опасно, елате тук при мен!”.

Той го послушал и тръгнал към него. Само след секунди на мястото където стоял капитана паднал снаряд. Капитана търсил монаха който само миг преди това бил пред него, но от монаха нямало и следа, той както се е появил, така и изчезнал.

Същата тази госпожа Мария разказала един забавен случай с

нейният брат. Една вечер, брат й бил в молитва и както се е молил, заспал. Изведнъж получил силна плесница по дясната буза. Останал с впечатлението, че ръката която го е ударила, била в ръкавица. Понеже отец Пио винаги носил ръкавици, заради стигматите, младежа веднага свързал двете неща и решава на другия ден да отиде да попита отца, действително ли е така. Щом го вижда пред себе си, отца казал:

Ето, видя ли как се пропъжда съня когато си в молитва?

Отец Пио в състояние на билокация “разбудил вниманието на молещият се”.

Отец Пио става известен в целият свят не само защото хората са чували да се говори за него, но и защото са го виждали на истина, в състояние на билокация. През 1951г, е служил Светата Литургия в един девически манастир в Чехословакия. След литургията монахините решили да го почерпят с чашка кафе и отишли в сагрестията да го поканят, но там -за тяхна почуда, не намерили никого. Отец Пио е посетил манастира като е бил в билокация.

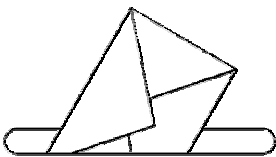
Друг известен случай е този, в който отец Пио участва в Светата Литургия в затвора, в Будапеща през 1956г, където е бил осъден унгарският прелат на църквата.

Последният случай на билокоция е отбелязан в следобедните часове на деня преди неговата смърт. Отец Пио отишъл в Генуа, за да се сбогува с един свой сабрат-отец Умиле-който бил болен. На 22 септември 1968г в 16, 30 сестра Лудовика влиза при отец Умиле, носи му чаша чай. Когато влиза в стаята, сестрата усеща много силен аромат на цветя, оглежда се учудено и запитва отец Умиле, какво значи това- няма цветя в стаята. Тогава той най -спокойно казва: “Отец Пио дойде да ме види и да се сбогува с мен. Той вече си отива”. На другият ден отец Пио починал.

Многобройни са спасителните “акции” извършени от отец Пио по време на двете световни войни. Следващият епизод, го представя като един вид “супер герой” от наши дни, с който сме свикнали да общуваме чрез фантастиката. Отец Пио никога не се е чувствал “герой”. Всичко което е вършил, е било чрез

молитви към Исус и с помощта на Блажената Дева Мария. Едно американско семейство от Филаделфия, след края на Втората Световна Война, през 1946г отива при отец Пио, за да му благодари понеже е спасил от сигурна смърт техния син. По време на войната той е бил пилот на бомбардировач. След една акция, над Тихия Океан, неговият самолет е обстрелян и улучен от японски изстребител. Разказва пилотът: “Самолета започва да пада и не след дълго експлодира във въздуха. Не знам как, но успях да се изхвърля от самолета на време. Искях да отворя парашута си, но не можах. Не се отваряше, а виждах земята да се приближава все по-вече и ужасът, че ще се разбия върху нея ме бе обзел изцяло. Както падах, изведнъж, не знам как стана, се появи един монах с брада, който ме пое в ръцете си. След това ме отнесе и ме остави пред входа на нашата база. Представете си изумлението на всички присъстващи след като разказах случилото се. Цялата история изглеждаше така нереална, невъзможна, но моето присъствие доказваше моят разказ и невероятната история. В следващите дни получих разрешение за няколко дни отпуска и се върнах в родният ми дом. В дома видях една снимка на отец Пио и веднага познах монаха който ме спаси. Моята майка беше му се молила за мен, “да ме пази от беди”.

За друг, също така невероятен случай разказват италианските журналисти във вестниците в разгара на Втората Световна Война. След 8 септември 1943г щаба на англо-американската авиация се намира в южна Италия, в гр. Бари, близо до Сан Джованни Ротондо манастира на отец Пио. От там са командвали фронта, който се изтегля на север и бомбардират немската войска и обектите от военно значение. Около Сан Джованни Ротондо има важни складове на изтеглящата се немска войска. Такива складове е имало и из цялата област, за това авиацията предприема усилен бомбардировки и успява да разруши най-важните точки, с изключение на една - складовете в Сан Джованни Ротондо. Всеки път когато самолетите се отправяли към обекта, от земята се издигал един монах с вдигнати ръце и бомбите сами се откачали и падали в горите

наоколо. Това се случвало всеки път, с различни самолети и различни пилоти. След всяка мисия пилотите разказвали за този монах, който им се препречва и не им позволява да откачат бомбите там където трябва. Командващият американски генерал, решава да излезе той лично в мисия със своите пилоти. Достигат близо до точката, където е трябвало да пуснат бомбите. В един миг, виждат да се издига в небето монах с протегнати към тях ръце. Моментално бомбите на цялата ескадрила се самооткачат и падат извън обекта, а самолетите сами, без пилотите да могат да ги управляват, променят посоката и се връщат обратно.

Случая със самолетите бързо нашумява в цял свят. Пресата, въпреки военното положение отбелязва този факт.

След войната, вече в мирни времена, военните, които толкова пъти са били изгонвани от отец Пио, решават да го посетят. Когато застават пред него, веднага познават “призрака“ който е отклонявал самолетите. Отец Пио приятелски сложил ръка на

рамото на генерала и казал: - Значи ти си този, който искаше да ни унищожи?

Генерала останал много впечатлен от отец Пио. Двамата завързали разговор. Отец Пио говорел само на своя диалект, както винаги, но генерала бил сигурен, че разговора се е водил на английски. Двамата стават приятели и не след дълго, генералът приема католическата вяра.

(Продължава в следващия брой)